

З чого большевики почали, тим і закінчили*)

А. КАРПО

Позики продавати було заборонено. А коли приватні спекулянти потай почали купувати у населення облигації за безцінь (25—30 проц. вартості), уряд, зрозумівши зиск від цього, сам заступив місце спекулянтів і видав декрет з дозволом заставляти облигації в ощатних касах, проте лише за 30 відсотків їх вартості. Всі почали, хоч і з великими обмеженнями (в термінах) заставляти облигації, даруючи державі ні за що — ні про що 70 проц. своїх трудових. Хіба це не грабунок державного спекулянта?

Проте всього цього замало. Держава все біднішала й було треба багато грошей. Радянський карбованець за кордоном ніде не ходив. Його вартість була дуже низька і всередині країни (1 копійка), і от на плечі робітників і службовців лягає великий тягар, що набирає різних форм: 1) позики, 2) прибутковий податок, 3) культподаток, 4) стягнення за прогули і спізнання (або, як звали в народі, — „аліменти“). Це основні відрахування, обов'язкові. Далі — ціла низка другорядних, але здебільшого теж обов'язкових внесків: 5) на про-

фесійну спілку, 6) кооперативні паї (в розмірі місячної платні — на них службовці ніколи нічого не одержували, і врешті всі пайозивне ки мусли пропасти), 7) на Тсовіяхем (товариство сприяння авіації та хемічній обороні), 8) колективне страхування (до речі, коли хто пропускав один місяць, треба було починати знову), 9) МОДР (міжнародня організація допомоги революціонерам), 10) Червоний Хрест, 11) еспанським дітям (читай — на еспанську революцію), 12) ОЗЕТ (спеціальні внески на жидів), 13) „Безвірник“, 14) пожежні дружини, 15) різні спортивні організації. Треба додати, що розмір податків і внесків дедалі збільшувався.

Хай мені читач пробачить, якщо я не все ще тут згадав, але досить і цього, щоб уявити собі, скільки бідолаха-трудящій нашій країні повинен був відрахувати з свого й без того мізерного місячного заробітку (пересічно 25—30, а то й більше відсотків). Так було у місті

На селі — „продрозверстка“ була замінена на продподаток. Тут селянин повинен був віддавати державі не грішми (що гроші? — папірці), а тільки натурою в обмін на гроші за твердими цінами. 1) зерно, 2) м'ясо, 3) яйця, 4) молоко, 5) масло, 6) сало, 7) шкіру, 8) бриндз, 9) городину, 10) вовну, 11) шерсть, 12) коноплі, 13) соняшник, 14) гречку, 15) просо, 16) на державну позику, 17) за кооперативний пай, 18) на обов'язкове страхування всього майна (може тут теж не все перелічено) отож немає тієї галузі сільського господарства, продуктів якої селянин-колгоспник не повинен був би давати державі.

Отак було організовано грабунок усього населення за часів індустріалізації й колективізації аж до останнього часу.

Далі, до всього цього більше-

вики стабілізували заробітну платню, а ціни на продукти, особливо на промислові товари, збільшували по кілька разів на рік: доходило до збільшення на 100 проц. і далі.

Це знову лягало на плечі робітників, селян і всіх працівників, тобто вело до зменшення й без того мінімальної платні.

Цього мало. Нестав 1933 рік з його черговою економічною большевицькою кривою, рік спричиненого колективізацією голоду, коли близько 5 мільйонів українського населення померло голодною смертю. Був голод і по містах. Але не можна було про це ні писати, ні говорити. Ми всі пам'ятаємо, скільки трупів було на базарах і в околицях Харова та на шляхах біля нього. Скільки міліція вивозила автомашинами зголоднілих, обшарпаних, одржаних, напізмертних чоловіків, жінок і дітей і скидала в провалля, щоб не мулили очей городянам і, бонь Боже, не потрапили на очі чужинцям (а їх тоді було тут чимало як фахівців у промисловості)! А там ці нещасні або вмирали, або гидура ісь і знову йшли просити шматок хліба. Були випадки лоджерства, і подекуди на базарах продавали пиріжки з людського м'яса.

І от знову стало потрібне золото для зовнішньої торгівлі, — щоб вилікувати рани від голоду, — і знову большевики почали викачувати це золото у населення. Тепер — в іншій формі — через „Торгсин“ (торгівля з іноземцями).

Ніде, крім „Торгсину“, ніяких товарів не було. Золото цінилося дешево, крам — дорого. Почали знову обдирати чи просто грабувати людей. Почала я золота лихоманка. Дійшло до того, що злочинці, яких породив голод, вбивали людей із золотими зубами, відрізували їм голози, виймали золоті коронки й несли до кралиць. Стали масами зникати маленькі діти: злочинці крали їх на вулицях,

(Закінчення на 4 стор.)

*) Продовження. Див. ч. 8(25).

заводили в глухі місця, грабувати все, що на них було, й потім кидали напризволяще.

Минув голод. Країна советів почала потроху очунювати. „Жити стало краще, жити стало веселіше“,—виголосив перший злочинець Сталін. Але кому жити стало краще й веселіше? Жидам. І ось чому.

Кооперативну форму торгівлі ліквідували. Її місце зайняла державна торгівля. Звичайно, до державної торгівлі пішли господа, і становища—жиди, нація спритна, здатна до легкої наязи, до різних „гешефтів“, там, де легко обважити, обдурити, не дати решти грошей і т. д. Всі завідувачі магазинами, крамницями, складами, ятками, продавці, скарбники були жиди, і тільки пр биральниці та чорнор бі—українці або росіяни. І почалося нестримне грабування народнього майна. У жидів всього було донесочу—награбованих трудових грошей, гастрономічних і промислових тозарі,—жиди розжиріли, розілися. На базарах за ними нічого не можна було купити, бо чужих грошей вони не шкодували. Жидівське життя за жидівської влади було привільним, забезпеченим, заможним. Решта—жили в злиднях, холоді, голоді.

Від торговців не відставали директори установ, фабрик і виробень—теж неодмінно партійці-жиди. Далі йшли партійні секретарі, партійні організатори, агітатори, так само переважно жиди. Далі—НКВД (народній комісаріят внутрішніх справ), міліція, фінінспектори, ревізори, контролери і т. д. На народні гроші вони їздили на курорти, мали по кілька жінок, пиячили, гуляли, розтринькували народне добро.

А народ усе знав, дивився, терпів і мусив мовчати.

Настав 1941 рік—24 рік панування терору й сваволі большевиків. Війна. Всім було відомо, що війну, затіяну большевиками на свою голову після невдалої війни з Фінляндією, вони програють. Війна в народі була дуже непопулярна, народ бажав поразки большевиків, став ждати німців: розуміли, що позбутися большевицько-жидівського яра і шим шляхом неможливо.

Большевицьке грабування набрало інших форм. Пішли марно заощадження в трудових касах, а також усі позики. „Отечественная“ війна незабаром перетворилася на евакуацію жидів з їх бебехами, комісарів, НКВД, міліції, „відповідальних робітників“, партійців. Їм треба було з собою щось брати. І брали все. Відомо, скільки награбованого народнього добра було в ешелюнах утікачів, отих „патріотів соціалістичної вітчизни“, „оборонців“ советської влади—перших шкурників і дезертирів.

Але й цього було мало!

Наприкінці—нечуване загальне грабування. Не випадково, що й у своїй промові 3 липня 1941 року „вождь“ Сталін закликав усе руйнувати, палити, нищити, грабувати. Картина кінця большевицького панування скрізь була така: задовго до приходу німців влада зникла (уряд тікав першим!). Приклад керівників торгів, складів, крамниць, фабрик був сигналом до пожеж і руйнування (за советським радіом—це роблять німці). Далі—загальне грабування. Як больше-

вики морально розклали ту „нову людину“ комуністичного суспільства, про яку так гарно писали в газетах і на весь світ кричало радіо! І розклали морально не тільки дорослих, але й дітей—наші „квіти“, нашу „зміну“,—що нарівні з дорослими підпалювали будинки, „геройськи“ грабували державне майно, хапали потрібне і непотрібне.

Жахлива, огидна картина. Кожен із нас був свідком цієї бакханалії, і тому немає потреби її докладніше описувати. Все це ще стоїть в очах, як мариво, як привид...

Такий був підсумок двадцятичотирьохрічного хазяйнування жидомосковських комуністичних диктаторів, що і почали і закінчують свій ганебний шлях руйнацією та грабуванням.